



ת"פ 57023/02/14 - מדינת ישראל נגד ח ג ב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 57023-02-14 מדינת ישראל נ' ב
בפני כבוד השופטת שרית זמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח ג ב

הנאשם

הכרעת דין

ביום 24.12.15 מיד עם סיום שמיעת הראיות וסיכומי הצדדים בעל-פה, הודעתי על זיכוי של הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

בהתאם להוראת סעיף 183(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, להלן נימוקי הזיכוי:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של:

הסגת גבול פלילית בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 447(א) ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**");

פציעה ע"י שניים או יותר בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 335(א)(2) ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין;

ותקיפה ע"י שניים או יותר, עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, לנאשם שני אחים נוספים: א.ב. - יליד 1995 (להלן: "**האח הקטין**") ו-ש.ב. - ילידת 1999 (להלן: "**הקטינה**").

בתאריך 2.12.12 בשעה 23:00 לערך, עברה הקטינה יחד עם חברתה, שזהותה אינה ידועה למאשימה, בגן הציבורי ברחוב הנשיא בראשון לציון (להלן: "**המקום**"). באותן הנסיבות, עבר במקום עידו עוזרי (להלן: "**המתלונן**") כשהוא צועד במהרה לכיוון ביתו.



בהמשך לאמור, ועל רקע חשדו של הנאשם כי המתלונן רדף אחרי הקטינה וחברתה, הגיע בליווי מעורבים נוספים, שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחרים"), לביתו של המתלונן ונכנס עמם ללא רשות לביתו.

בהמשך לאמור, נטל אחד המעורבים מהמטבח קומקום חשמלי, התקרב אל המתלונן וחבט באמצעות הקומקום בראשו של המתלונן.

באותן הנסיבות, הוציא אחד המעורבים (להלן: "האחר") מכיס חולצתו סכין יפנית בעל ידית כתומה, סטר למתלונן בפניו, הכניס את הסכין בחזרה לכיס חולצתו, ואמר למתלונן: "זאת פעם אחרונה שאתה רודף אחרי ילדה, הבנת?".

בנסיבות המתוארות לעיל, עמדו יתר המעורבים לצד הנאשם והאחר וחיזקו את ידם. לאחר שהבחינו כי דם זב מראשו של המתלונן, עזבו כלל המעורבים את הבית והותירו את המתלונן פצוע.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשם, האחר ויתר המעורבים, פנה המתלונן לקבלת טיפול רפואי במיון ביה"ח אסף הרופא, שם נקבע כי הוא סובל מחתך בקרקפת אשר הודבק ונחבש.

בישיבת המענה ביום 22.6.15, אישר הנאשם, באמצעות בא כוחו, כי הגיע למקום אך הכחיש מכל וכל כי נכנס לביתו של המתלונן. הנאשם כפר בתיאור האירוע כמפורט בכתב האישום מחמת חוסר ידיעה וטען כי כלל לא נכנס לביתו של המתלונן, ולא יכול היה לצפות את האופן בו התפתח האירוע בתוך הבית. הנאשם הוסיף כי לאחר הפגיעה במתלונן, הוא היה זה שטיפל במתלונן וביקש ממנו שיזמין לעצמו אמבולנס.

מטעם התביעה העיד המתלונן בלבד כשכל יתר הראיות הוגשו בהסכמה לתיק בית המשפט.

בעדותו בבית המשפט תיאר המתלונן את האירוע, מסר כי בליל האירוע בסביבות השעה 24:00 הגיעו לביתו קבוצה של 6-7 נערים מלווים בילדה קטנה לבושה פיג'מה. הנערים נכנסו הביתה והאשימו אותו כי קודם לכן רדף אחרי הקטינה בפארק הציבורי והוא השיב להם כי מדובר בטעות.

מי מהנערים הלחיץ את הקטינה ושאל אותה שוב ושוב האם המתלונן הוא זה שרדף אחריה, וכשהנהנה בסופו של דבר בחיוב, מי מהנוכחים, שישב על השיש במטבח, לקח קומקום חשמלי וחבט באמצעותו בראשו של המתלונן באזור המצח, תוך שאמר לו "בחיים לא רודפים אחרי ילדה".

בהמשך, אחר מבין הנוכחים הוציא מכיסו סכין יפנית כתומה, תפס אותה בידו והחזירה לכיס. אותו אחר הכה במתלונן בסטירה בפניו ואמר לו "פעם אחרונה שאתה רודף אחרי ילדה" והוסיף "המצב שלך חמור אני מציע לך להזמין לעצמך אמבולנס דחוף".

המתלונן הוסיף כי באותו מעמד הוא דימם וחולצתו נטפה דם.

אשר לזהות המעורבים באירוע, טען המתלונן כי בעימות שנערך לו לאחר מכן זיהה בוודאות את א.ב. - האח הקטין, כמי שאיים עליו באמצעות הסכין, סטר לו והציע לו להזמין לעצמו אמבולנס.

אשר להשתלשלות האירוע, המתלונן הדגיש כי לאחר שכל הנוכחים ראו כי ראשו נפתח והוא זב דם כתוצאה מהמכה



שקיבל מהקומקום, נבהלו וברחו מהדירה, ובדירה נותר רק אחד - האח הקטין, אשר עשה שימוש בסכין, סטר לו ואמר לו להזמין לעצמו אמבולנס.

המתלון עמד על כך כי בשלב בו נשלפה הסכין והאוחז בה סטר לו, שהו בדירה רק הוא והאח הקטין.

למעט זיהוי של האח הקטין, לא סיפק המתלון כל פרט מזהה כלשהו לענין שאר הנוכחים במקום, למעט האמירה כי מבין השניים שתקפו אותו, אחד היה גבוה והשני נמוך.

המתלון הוסיף כי מעבר לזיהוי בעימות את האח הקטין, לא יכול למסור פרט מזהה כלשהו בנוגע לזהות שאר המעורבים.

בעדותו לא קשר המתלון את הנאשם לנוכחות באירוע בכל צורה שהיא, ולא זיהה אותו כמי שהיה קשור לאירוע.

זו אף זו, המתלון עומת במהלך חקירתו הראשית עם דברי הנאשם במשטרה לפיהם הנאשם ולא אחיו הקטין הוא זה שהחזיק בסכין והשיב "אז הוא לקח על עצמו את התיק של ההוא לפי דעתי" (פרוט' עמ' 27 שו' 1-5).

לאחר שהמתלון מסר גרסתו בחקירה ראשית הודיע הסנגור כי הוא מוותר על חקירתו הנגדית של המתלון ומקבל את עדותו בפני בית המשפט ככתבה וכלשונה.

לתיק בית המשפט הוגשה בהסכמה אמרת הנאשם מיום 18.12.12 (ת/14), ממנה עולה כי בחקירתו במשטרה הודה הנאשם בנוכחות במקום, קרי בדירת המתלון, ותיאר את האירוע כך:

הנאשם מסר כי בערב האירוע אחותו הקטינה נכנסה הביתה כשהיא מבוהלת וסיפרה כי מישהו רדף אחריה עת הלכה בגן ציבורי. משכך, הציע לה הנאשם ללכת ביחד אל הגן בניסיון לזהות את אותו אדם ולהסגירו לידי המשטרה. כשהגיעו השניים לגן הבחינו באנשים המוכרים לנאשם מהשכונה, יושבים במקום. אנשים אלו ציינו בפני הנאשם כי הם מכירים את האדם שרדף אחרי הקטינה, מסרו לו את שמו של המתלון - עידו עוזרי, והלכו יחד עם הנאשם לכיוון ביתו של המתלון.

כשהגיעו למקום, בית פרטי בין רח' נחמיה לרח' רד"ק, ונכנסו לדירה, הבחין הנאשם כי המתלון לובש פיג'מה, ביקש ממנו שיראה לו מה לבש קודם לכן, והמתלון הראה לו מה הוא לבש. הנאשם תיאר כי בשלב זה שאל את אחותו הקטינה האם המתלון הוא זה שרדף אחריה. הקטינה הייתה מבוהלת והשיבה בחיוב. בשלב זה נלחץ המתלון ועשה תנועת גוף לכיוונו. הנאשם הבחין בסכין יפנית מונחת על השולחן מאחורי המתלון, התפרץ פנימה, לקח את הסכין, סגר אותה והכניס אותה לכיסו על מנת להרחיק פני סכנה. בזמן זה אחד האחרים שהיו עמו היכה בראשו של המתלון באמצעות קומקום שהיה מונח על השיש והמתלון דימם מראשו. הנאשם אמר למתלון שיפנה לטיפול בבית החולים והוא והאחרים יצאו מהדירה.

הנאשם הוסיף כי הוא מבקש שיערך עימות בינו לבין המתלון על מנת שהאחרון יגיד אם הנאשם פגע בו בכל צורה שהיא או עשה לו משהו רע.

הנאשם נשאל אם אחיו הקטין נכח באירוע והשיב בשלילה. הנאשם עומת עם העובדה כי המתלון זיהה את אחיו הקטין כמי שנכח במקום ואיים עליו באמצעות סכין, השיב כי למתלון יש טעות בזיהוי וחזר על דבריו לפיהם הוא שלקח את



הסכין מהשולחן עליה היתה מונחת כדי להרחיק סכנה.

הנאשם סירב למסור את פרטי שאר המעורבים באירוע, וטען כי הוא חושש לחייו ומסרב "לצאת" עד תביעה.

במסגרת עדותו בביהמ"ש כפר הנאשם, כאמור, בנוכחות בדירת המתלונן. הנאשם אישר כי הגיע למקום עם האחרים אך טען כי לא נכנס לביתו של המתלונן, אלא עמד מחוץ לחצר הבית. לדבריו, האחרים הם שנכנסו לביתו של המתלונן בעוד הוא נשאר בחוץ.

הנאשם מסר כי שיקר במהלך חקירתו במשטרה עת הודה בנוכחותו בדירת המתלונן ובעשיית שימוש בסכין, וזאת מתוך מטרה להגן על אחיו הקטין, אשר נחקר ונעצר בגין מעורבותו באירוע ויוחסה לו השימוש בסכין. כמו כן, טען כי ידע למסור פרטים נקודתיים על שארע בתוך הבית על סמך דברים ששמע מאותם אחרים שנכחו במקום.

דין

יריעת המחלוקת בין הצדדים מצומצמת ונוגעת לשאלה האם ניתן להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן מכוח נוכחותו במקום וככזה היותו בגדר מבצע בצוותא, בהסתמך על הודאתו במשטרה, במסגרתה, כאמור, אישר הנאשם נוכחותו במקום ומעורבותו הפעילה באירוע.

כאמור אין מחלוקת כי הנאשם הודה מפורשות בחקירתו במשטרה כי נכח במקום, היה בתוך ביתו של המתלונן ואף ניהל עימו סוג של שיח הנוגע לטיפול רפואי. זו אף זו הנאשם הודה כי הוא היה מי אשר החזיק בסכין, וזאת בניגוד לגרסת המתלונן שזיהה את האח הקטין כמי שהחזיק בסכין.

בהקשר זה אציין כבר עתה, כי בהסתמך על גרסת המתלונן, שהמאשימה מצאה אותה אמינה ומהימנה, הוגש כנגד האח הקטין כתב אישום לבית המשפט לנוער בראשון לציון, בגין מעורבותו באירוע. כתב האישום ייחס לו גופו, בין היתר, את השימוש בסכין ותקיפת המתלונן באמצעות סטירה. לימים חזרה בה המאשימה מכתב האישום נגד האח הקטין, לאחר שנטענה בעניינו טענת התיישנות.

כאמור, אמרת הנאשם במשטרה, במסגרתה הודה בנוכחות במקום ואף במעורבות פעילה באירוע, הוגשה בהסכמה לתיק בית המשפט, תוך שההגנה ויתרה על חקירת החוקר גובה האמרה.

בנסיבות הללו לא נשמעה מצד ההגנה כל טענה בדבר קבילותה, ולא נטען כי בנסיבות גביית ההודאה היה כדי להקים חשש בדבר אמיתות תוכנה. אלא, שלטענת ההגנה, הגם שכך, אין בכך בשום פנים ואופן כדי הסכמה שתוכן ההודאה אמת הוא.

אפשר גם אפשר, כך לטענת ההגנה, שהנסיבות בהן נמסרה ההודאה לא תעוררנה חשש שמא הנאשם כיזב בהודאתו, אך בפועל יתברר, כי הנאשם, מטעמים שעמו, אכן שיקר באותה הודאה.



ובענייננו - קיימת יותר מאפשרות סבירה שההודאה אינה אמת, שכן ישנו מניע ברור וסיבה ברורה בעטיים הודה הנאשם בנוכחות במקום ובמעשים שלא בוצעו על ידו - וזאת כדי לחלץ את אחיו הקטין שנחשד בביצוע העבירות, נעצר בגין, וזוהו ע"י המתלונן כמי שנכח באירוע, עשה שימוש בסכין ותקף אותו.

ענייננו אם כן במניע פנימי ברור שגרם לנאשם לשקר, ומשכך הגם שההודאה קבילה, תוכנה כוזב.

ב"כ הנאשם טען כי אין ליתן להודאת הנאשם במשטרה כל משקל, זאת שעה שהעמדתה במבחנים המצטברים הפנימי והחיצוני מלמדת כי היא כוזבת.

אשר למבחן הפנימי - בחינת תוכנה של ההודאה בניסיון לתור אחר סימני האמת העולים ממנה, מלמדת כי הנאשם מסר גרסה שאינה מתיישבת עם גרסת המתלונן כלל ועיקר. בענין זה הדגיש כי המאשימה עצמה לא האמינה לדברי הנאשם, שעה שהגישה כתב אישום נגד האח הקטין שייחס לו את עשיית השימוש בסכין ותקיפת המתלונן באמצעות סטירה. זאת ועוד, גם מבחינת סדר השתלשלות המעשים גרסת הנאשם במשטרה אינה תואמת את גרסת המתלונן עליה, כאמור, אין חולק. בעוד שלגרסת הנאשם במשטרה האירוע עם הסכין קדם לאירוע התקיפה עם הקומקום, לגרסת המתלונן הוא הוכה ראשית בראשו עם הקומקום ונחבל, בשלב זה עזבו כל האחרים שנכחו במקום את הדירה, והוא נותר לבדו עם האח הקטין, שהוציא את הסכין וסטר לו.

אשר לשאר הפרטים שמסר הנאשם במשטרה, טען כי לגבי חלקם, כגון שמו של המתלונן ומקום מגוריו, יכול היה הנאשם לדעת אותם משום שנילווה לקבוצה שהלכה לבית המתלונן, הגם שלא נכנס לדירה. ואת חלקם ידע משום שנמסרו לו ע"י האחרים שנכחו בדירה, המוכרים לו היטב, וזאת בשים לב לפער הזמנים בין מועד האירוע לבין המועד בו נחקר (כשבועיים לאחר האירוע).

אשר למבחן החיצוני - דהיינו סימנים שמחוץ לדברי הנאשם עצמו בהודאתו, הרי זהו המבחן המתבטא בחיפוש אחר קיומו של **דבר מה נוסף**, טען ב"כ הנאשם כי אין ולא הוצגה בפני ביהמ"ש כל ראיה נוספת, מלבד ההודאה, המצביעה ולו על נוכחותו של הנאשם בתוך הדירה. בעניין זה הרחיב בנוגע להשתלשלות החקירה בתיק.

ראשית, טען ב"כ הנאשם, נמסרה תלונה במשטרה ע"י המתלונן בגין האירוע. המשטרה הגיעה לאחיו הקטין של הנאשם כחשוד העיקרי בביצוע העבירות, חקרה אותו תחת אזהרה, ביקשה את מעצרו וערכה עימות בינו לבין המתלונן, במהלכו הצביע עליו המתלונן כמי שהיה מעורב באירוע, אחז בסכין, סטר לו ואמר לו להזמין לעצמו אמבולנס.

לאחר מספר ימי מעצר שוחרר הקטין, ובהמשך הוגש כנגדו כתב אישום לבית המשפט לנוער, שלימים, כאמור, נמחק לבקשת המאשימה.

שבועיים לאחר מכן הגיע הנאשם לחקירה במשטרה, כאשר עלה חשד שגם הוא היה מעורב באירוע. הנאשם נחקר, מסר את גרסתו כמפורט לעיל והמשטרה הסתפקה בהודאתו זו מבלי שערכה כל פעולת חקירה נוספת בניסיון למצוא "דבר מה נוסף" לנוכחותו במקום ומעורבותו באירוע.

בהקשר זה הדגיש כי לא נערך מסדר זיהוי, תמונות או חי, האחות הקטינה שנכחה במקום לא נחקרה, לא נעשה כל ניסיון להגיע למעורבים האחרים באירוע, ולא בוצע עימות בין הנאשם למתלונן על אף שהנאשם ביקש זאת.



משכך, עולה יותר מספק סביר במהימנות הודאת הנאשם במשטרה, ודי בכך על מנת לזכות את הנאשם.

ב"כ המאשימה, מנגד, ביקש כי ביהמ"ש יעדיף את גרסת הנאשם כפי שנמסרה במשטרה בכל הנוגע לנוכחותו במקום, וטען כי העמדת ההודיה, כשלעצמה, במבחן פנימי של היגיון ושכל ישר, מלמדת כי מדובר בהודיית אמת. עוד טען כי יש בעובדה כי בהודייתו מסר הנאשם פרטים מתוך זירת האירוע התואמים את ההתרחשות נשוא האירוע, כדי ללמד כי הנאשם אכן נכח במקום שכן מדובר בעובדות אשר רק מי אשר נטל חלק במעשים יכול היה לדעת אותן. במסירת פרטים אלה, אם כן, יש כדי לעמוד בדרישת ה"דבר מה נוסף" להודייתו, כך לשיטת המאשימה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, שמעתי את עדויות העדים ועיינתי באופן מעמיק בראיות שהוגשו לתיק ביהמ"ש, מצאתי כי התביעה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

כאמור, מטעם ההגנה לא נשמעה כל טענה בדבר קבילות ההודאה, ומשכך אין מחלוקת כי עסקינן בראיה קבילה. ברם, אין בכך בשום פנים ואופן משום קביעה שתוכן ההודיה אמת הוא.

קבלת ההודיה, לא מייתרת, איפוא, את הדיון בשאלה הנפרדת בדבר משקלה של ההודיה.

הספק בענין משקלה של ההודיה מתעורר בענייננו שעה שהנאשם טוען במפגיע ובמפורש כי הודאתו במשטרה כוזבת. הנאשם מסביר מדוע שיקר בהודאתו, בניסיון לגונן על אחיו ולחלצו מהאירוע, ומסביר כיצד ידע למסור פרטים נכונים בחלקם באשר להתרחשות נשוא ההודאה, כשלבדבריו פרטי האירוע נמסרו לו ע"י האחרים שנכחו במקום, שמוכרים לו.

הלכה היא מימים ימימה כי משקלה של ההודיה נבחן על פי שני מבחנים מצטברים: פנימי וחיצוני. **המבחן הפנימי** מתייחס לתוכנה של ההודאה - סימני אמת המתגלים מתוכן ההודאה, מנוסחה, מסדר הרצאת הפרטים, מידת פירוטם וסבירותם הפנימית.

המבחן החיצוני תר אחר סימנים **שמחוץ** לדברי הנאשם עצמו, אשר יש בהם כדי ללמד על אמיתותה, זהו המבחן המתבטא בקיומו של **"דבר מה נוסף"**.

לקידום הסיכון של אמירת כזב בהודיה, ויהיו המניעים לכך אשר יהיו, נקבעה דרישת "הדבר מה", אשר עמידה בה מהווה תנאי הכרחי לביסוס הרשעה על פי הודיה כעדות יחידה.

ניסיון החיים מלמד כי נאשמים עלולים למסור הודיות כוזבות, לא רק בעקבות נקיטה באמצעים פסולים, על כן דין הוא שלעולם על בית המשפט לחשוש לאמיתות ההודיה, אפילו עמדה זו במבחן הקבילות. האמצעי שבעזרתו מסלק בית המשפט את החשש שמא אמר המודה שקר על עצמו - הוא עמידה בדרישת הדבר מה.

ודוק, בניגוד לטענת המאשימה בסיכומיה בפניי, הכלל הוא שדרישת הדבר מה אינה באה על סיפוקה ע"י העמדת ההודיה - כשלעצמה - במבחן פנימי של היגיון ושכל ישר, אלא יש צורך בקיומו של **גורם חיצוני** להודיה, המשמש בסיס להעמדת תוכנה במבחן של אמת (ראה בענין זה ע"פ 845/77; ע"פ 632/82; ד"נ 3081/91).



כשבוחנת אני את הראיות שהוצגו בפני בית המשפט, הרי שלא הובאה ע"י המאשימה בדל ראייה חיצונית המאשרת את סיפור העובדות שבהודאה בנוגע לפרטים המצויים בה.

טענה המאשימה, בסיכומיה, כי יש לראות בפרטים אותם מסר הנאשם בנוגע להתרחשות האירוע, משום עובדות מוכמנות, קרי עובדות אשר רק מי שנטל חלק במעשים יכול היה לדעת אותן.

ככלל, מקום בו ניתן להוכיח אמיתותם של פרטים שהנאשם מציין בהודיה ובמיוחד אמורים הדברים בפרטים עלומים, ניתן למצוא דבר מה בעצם ידיעתם.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 4769/92 **ניג'ם נ' מד"י**, תקדין עליון לט 4 (17.6.97):

"בקיאותו של המתוודה בפרטים מוכמנים כאלה הינה בעלת משמעות רבה בבדיקת אמיתותה של ההודיה, ויש שהיא שקולה במהותה לראיה מסייעת. שכן יש בה לרוב להצביע על הקשר בין הנאשם לעבירה ולהפיג את החשש שההודיה היא הודיית שווא".

בחירת הפרטים אותם מסר הנאשם במשטרה מלמדת כי לפחות לגבי חלקם, מדובר בפרטים אשר היו ידועים לנאשם מידיעה אישית, כך לגבי העובדה שאחותו הקטינה היתה מבוהלת, כך לגבי שמו של המתלונן כפי שנמסר לו מפי האחרים, שאף הכווינו אותו לבית, וכך לגבי מיקום הבית, לשם עפ"י גרסתו הגיע, הגם שלא נכנס, לדבריו, לתוך הדירה.

לגבי שאר הפרטים שמסר, הנוגעים להתרחשות בתוך הדירה, הרי שבכל הנוגע לטענתו כי הנאשם לבש פיג'מה, עובדה זו לא נבדקה ולא נעשה כל ניסיון להוכיח אמיתותה באמצעות המתלונן.

אשר לפרטים שמסר ולפיהם המתלונן הוכה בקומקום בראשו, נחבל ודימם, כי בזירה היתה סכין יפנית וכי הוצע למתלונן טיפול רפואי, הרי שבשים לב לעובדה כי במקום נכחו לכל הפחות 6 אחרים, שהיו עדים לאירוע, וביניהם, כך עולה באופן מובהק מהראיות, אחיו הקטין של הנאשם, הרי שניתן בהחלט לקבל את דברי הנאשם ולפיהם פרטי האירוע סופרו לו מפי האחרים.

זאת ועוד, גרסת הנאשם בהקשר זה ולפיה שמע על פרטי האירוע מהאחרים, מוכחת באופן ברור ומפורש מהראיות שהוצגו בפניי, ואפרט.

בשים לב לגרסת המתלונן לפיה במעמד האירוע עם הסכין נכחו בדירה רק הוא והאח הקטין, הרי בהכרח מתבקשת המסקנה כי הקטין הוא זה שסיפר לנאשם פרטי האירוע הנוגעים לשלב זה, שכן לא היה אחר אשר יכל למסור זאת לנאשם. גרסת המתלונן בהקשר זה, שכאמור אין חולק על אמינותו ומהימנות גרסתו, מעלה כי מדובר בהכרח בפרטים שנודעו למתלונן באמצעות צד שלישי, שכן עובדה היא כי לגרסת המתלונן בעצמו, הנאשם לא נכח באותו מעמד. המסקנה המתבקשת הינה, כי הנאשם מסר פרטים בנוגע להתרחשות חלקו האחרון של האירוע, הגם שלא נכח במקום ולא נטל בו חלק.

מכאן כי גם דברי הנאשם, לרבות במעמד הכפירה בבית המשפט, כי הוא שפנה לנאשם ואמר לו להזמין לעצמו אמבולנס, גם הם כוזבים, שכן המתלונן מוסר מפורשות כי מי שהציע לו להזמין אמבולנס, היה אותו מי שעשה שימוש



בסכין וסטר לו, אותו הוא מזהה ללא עוררין כאחיו הקטין של הנאשם.

צא ולמד כי בפנינו הוכחה מובהקת לכך כי דברי הנאשם במשטרה בענין זה כוזבים הם, וכי מסר פרטים שנמסרו לו ע"י אחר (הקטין), כאשר אותו אח קטין, והוא בלבד, הוא ששהה בזירה עם המתלונן שעה שאירעה ההתרחשות עם הסכין ונאמרו אותן אמירות בדבר טיפול רפואי.

בשים לב לאמור, טענתו של הנאשם, שנמצאו לה תימוכין בראיות שהובאו בפני בית המשפט כמפורט לעיל, בדבר העובדה כי הפרטים אותם מסר במשטרה בנוגע להתרחשות בבית, נמסרו לו ע"י אחרים, הינה סבירה ומתקבלת על הדעת. משכך לא מצאתי כי יש בפרטים אותם מסר, בחלוף שבועיים מהאירוע, לאחר שאחיו הקטין כבר שוחרר ממעצרו בגין אותו אירוע וחזר לביתם המשותף, באים בגדר פרטים "עלומים", "מוכמנים", שלא היתה לנאשם כל דרך לדעת אותם אלא אם נכח במקום האירוע. ההיפך הוא הנכון, בפנינו ראייה ברורה וחד משמעית כי הנאשם מסר פרטים אודות אירוע בו לא נכח כלל ועיקר.

בנסיבות הללו בהחלט מתקבלת על הדעת גרסתו של הנאשם, לפיה במהלך השבועיים שחלפו מקרות האירוע ועד שנחקר במשטרה נמסרו לו הפרטים. לא יכול להיות חולק כי הנאשם יכל לשמוע אודות ההתרחשות בדירת המתלונן בין אם מהאחרים המוכרים לו, בין אם מאחיו הקטין שנעצר למספר ימים בודדים בגין האירוע ובין אם מאחותו הקטינה שגם היא נכחה באירוע. משכך נשמטת הקרקע מתחת הטענה כי מדובר בפרטים "עלומים" שיכלו להיות ידועים לנאשם רק אם נכח במקום, וככאלו מהווים ראייה מאמתת להודאתו.

כאמור, דרישת ה"דבר מה נוסף" באה לקדם פני חשש לאמיתותה של עדות. תפקידה לסלק חששות שמא ההודיה כוזבת מטעמים אחרים, השמורים עם המודה, שאינם נעוצים בנסיבות מסירתה דווקא. במקרה שבפני תפקידה לסלק חשש שמא אכן מסר הנאשם במשטרה דבר שקר והודייתו נמסרה במטרה לחלץ את אחיו הקטין מהחשדות שיוחסו לו.

דין הוא כי אין להרשיע נאשם על סמך הודיה שמחוץ לכותלי בית המשפט אלא אם כן נמצא לה דבר מה התומך באמיתותה. המדובר בצורך להיעזר בגורם חיצוני להודאה אשר יאפשר לבית המשפט לשלול את האפשרות שמא אין ההודאה אלא פרי דמיונו והמצאתו של הנאשם, או שמסיבה כלשהי הודה הנאשם בעבירה שלא הוא ביצע. בענייננו, סבורני כי ההסבר שסיפק הנאשם, לפיו שיקר במשטרה והודה בחקירתו בנוכחות במקום מתוך מטרה "לקחת את התיק על עצמו" ולחלץ את אחיו הקטין, אשר נחשד כחשוד העיקרי, זוהי ע"י המתלונן ונעצר למספר ימים, הינו הסבר מתקבל על הדעת שיש בו כדי להגביר את החשש בדבר אמיתותה של ההודיה.

ככל שבחנתי את חומר הראיות לא מצאתי כי יש בתיק שמץ ראייה כלשהי, ישירה או נסיבתית, שיש בה כדי לאמת את הודיית הנאשם במשטרה, שממילא כוחה הראייתי נחלש עד מאוד מקום בו טען הנאשם מפורשות כי תוכנה אינו אמת ומסר הסבר מתקבל על הדעת מדוע שיקר במשטרה ונטל על עצמו מעשה שלא עשה.

בנסיבות תיק זה מתבקש היה מלכתחילה שהיחידה החוקרת תעמיק החקירה ותבצע פעולות חקירה שניבו תוצאות ויגבשו ראיות שבסופו של יום יהוו את ה"דבר מה". דא עקא כי, למרבה הצער, עשתה היחידה החוקרת את מלאכתה קלה, שעה שהסתפקה בהודיית הנאשם בנוכחות במקום, זאת על אף שהיה ברור במובהק כי הנאשם משקר בכל הנוגע לחלקו באירוע ו"לוקח על עצמו" את חלקו של אחיו הקטין. דברים אלו צריכים היו לשמש "תמרור אזהרה" ברור ליחידה החוקרת, כמו גם למאשימה, שמא הודאת הנאשם אינה הודאת אמת, ולפיכך יש צורך לבחנה ולאמתה



באמצעות ראיות נוספות שיאפשרו להעמידה במבחן אמת. מדובר בפעולות חקירה מתבקשות ופשוטות שעל היחידה החוקרת היה לבצע כדוגמת מסדר זיהוי חי או תמונות, חקירת האחות הקטינה, אשר אין מחלוקת בנוגע לנוכחותה במקום, ניסיון כלשהו להגיע אל האחרים אשר שהו בביתו של המתלונן, מחקרי תקשורת למכשיר הטלפון של הנאשם בניסיון ללמוד אודות קשריו עם האחרים, עימות בין המתלונן לנאשם ועוד. דומה כי די היה בפעולה אחת מבין אלו הנזכרות, ככל שהיתה מניבה ראיה מאמתת, כדי לבסס את דרישת ה"דבר מה" לצורך הרשעת הנאשם אולם כזאת אין בנמצא.

אם לא די בכך, הרי גם בעת שהגישה המאשימה את כתב האישום כנגד הנאשם, לא בדקה דבר קיומה של תוספת ראייתית נדרשת, מתוך תקווה, ככל הנראה, כי הנאשם יחזור על הודייתו בנוכחות במקום, ומבלי שהיתה לתקווה זו כל אחיזה בעובדות הידועות לה באותו שלב.

מן הראוי כי בבוא התביעה לגבש כתב אישום בעניינו של נאשם, ככל שכל שיש כנגדו, הינו אמירתו במשטרה הקושרת אותו לאירוע, תבחן המאשימה האם מצויה בידיה אותה תוספת ראייתית נדרשת, שמהווה **תנאי הכרחי** לביסוס הרשעה עפ"י הודיה כעדות יחידה, ודומה שאין צורך להרחיב בדבר, והדברים ברורים מאליהם.

כאמור הכלל הוא שדרישת ה"דבר מה" אינה באה על סיפוקה על ידי העמדת ההודיה כשלעצמה במבחן פנימי של היגיון ושכל ישר, אלא יש צורך בקיומו של גורם חיצוני להודיה, המשמש בסיס להעמדת תוכנה במבחן של אמת. ב"כ המאשימה לא הצליח להצביע על בדל ראיה חיצוני להודית הנאשם לפיה נכח במקום, והלכה למעשה לא תמך את ההודיה במשטרה מבחינת אמיתותה.

משעה שהתביעה כשלה בהצגת ראיה חיצונית כלשהי להודיה, שתאפשר לביהמ"ש לשלול את האפשרות הסבירה והמתקבלת על הדעת שאין ההודאה במשטרה מפי הנאשם, בנוכחות במקום, באה אלא כדי לחלץ את אחיו הקטין והנאשם נטל אחריות למעשה שלא עשה, הרי שלא ניתן להרשיע את הנאשם אך ורק על סמך הודייתו במשטרה.

סוף דבר, משעה שלא הצליחה התביעה להציג בדל ראיה שתשמש "דבר מה נוסף" להודאת הנאשם לנוכחות במקום, לא ביססה הרשעת הנאשם, ומשכך מורה אני על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום

המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לידי ב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, בלשכתי בהעדר הצדדים